

rezése és kifejtetlensége sok esetben akadályt gördít a szerző gondolatai és a befogadók közé. Olykor a túlbonyolított mondatszerkezetek hatnak elidegenítően, máskor a lakonikusan megfogalmazott, de magyarázat és indoklás nélkül hagyott megállapítások. Azt a benyomást kelti a kötet, hogy igyekszik megvalósítani a kozmoszba betüremkedő káosz retorikáját, a „billegő retorikai felszínt”, ezáltal a felépítése és a nyelvhasználata azt illusztrálja, ami a könyv témája.

A vitaindító, ötlet- és gondolatgazdag írás új és jelentős értelmezési javaslatokkal gyarapítja Weöres Sándor és a kortárs lírikusok költészetének a recepcióját, és bár célkitűzésének megfelelően változtat „az óvoda és általános iskola által közvetített Weöres-képen”, nemcsak széles elméleti és szépirodalmi olvasottságot kíván meg ideális olvasótól, hanem sok türelmet és kitartást is a szöveg befogadása és értelmezése során.

BALOGH SÁNDOR: ALVÓ LEÁNY IV.